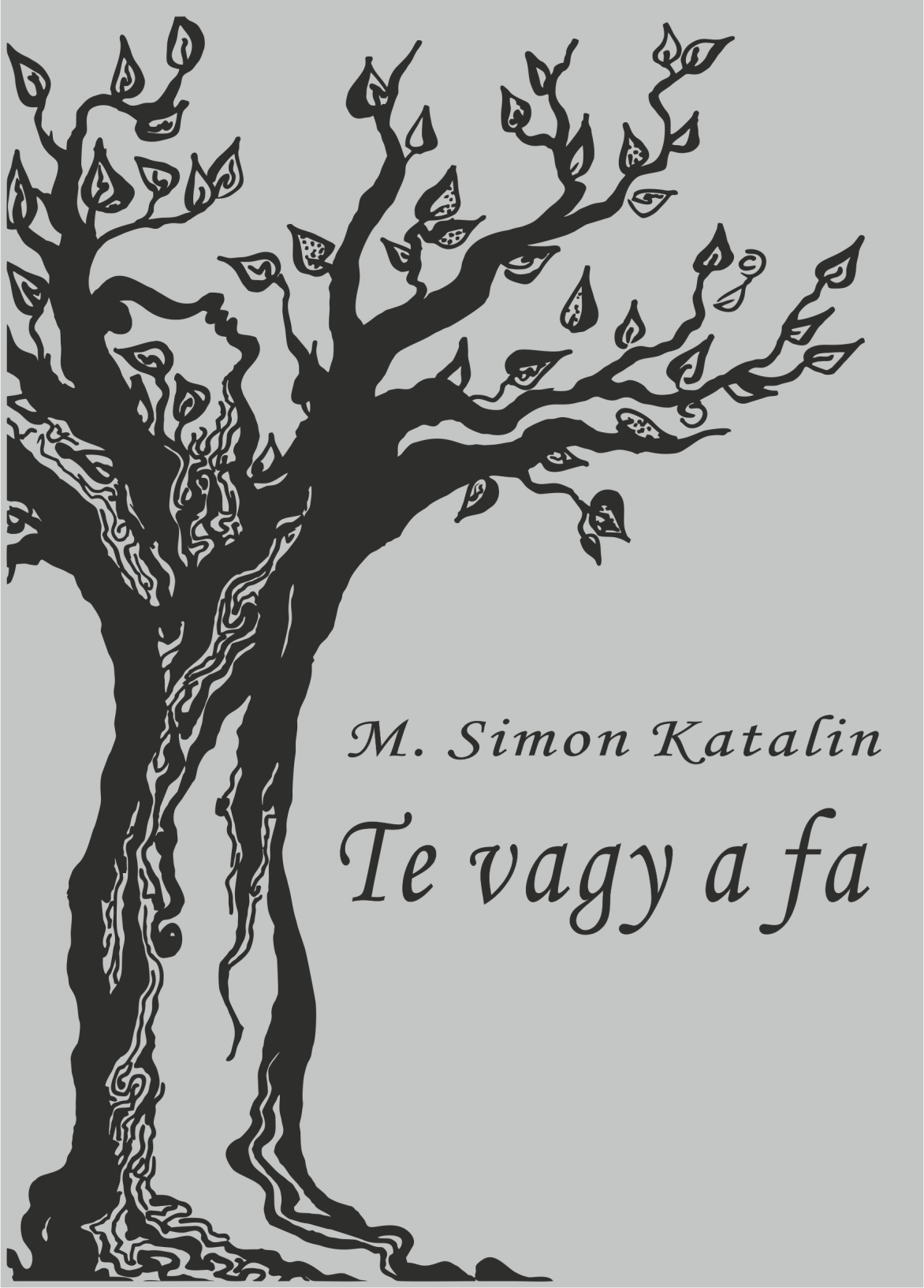

M. Simon Katalin

Te vagy a fa

M. Simon Katalin

Te vagy a fa

Versek a lélek gyümölcséről

Sepsiszentgyörgy, 2019.

© M. Simon Katalin – versek, 2019.
© Sandu Ottilia – rajz
Borítót szerkesztette: Magerusan Adrian

MEK

Tartalomjegyzék

A lélek gyümölcse……5
Előszó ……6-7
Adjatok! ……8
A békesség gyümölcse ……9
Szeretettel telítve ……10
Élni öröm ……11
Az öröm gyümölcse ……,……12
Hűségem könnyű teher ……13
Fohász ……14
Az Istenséghez ……15
Csendes gyász ……16
Fájdalomból új élet ……17
Teremtő erő ……18
Te vagy a fa ……19
Tökéletes alkotás ……20
Mindenek fölött ……21
Pillanataid ……22
Örök vándor ……23
Az ember dicsérete ……24
Húsvétkor ……25
Kísértés ……26
Pünkösdi álom ……27
A bölcsességről ……28-29
Nyári nap a Hargitán ……30
Félelem nélkül……31

Példázat ……32-33
Biztató ölelés ……34
Őszi álom ……35
Jó szívvel ……36
Időtlenségben ……37
Örömforrás ……38
Legszebb ünnepünk csodája ……39
A szó ereje ……40
kell a szó! ……41
Térj vissza! ……42
Pirkadat ……43
Tisztító tűzben ……44
Szomorú ember ……45
Tisztán, szabadon ……46
Éjben napvilágom ……74
Kies mezőben járni ……48
A költő ……49
Költő a magasban ……50
Hajnali gondolat ……51
Ami nekünk kell ……52
Kitartó erő ……53
A haza ……54
Kastély Erdélyben ……55
Jelek ……56
A gyűlölet terhe ……57

„A lélek gyümölcse pedig a szeretet,
öröm, békesség, türelem, szívesség,
jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.
Az ilyenek ellen nincs törvény”

Galata 5, 22-23

Te vagy a fa…

M. Simon Katalin első könyvét, a *Ne lobbanj el, szalmaláng!* című gyűjteményes kötetét 1999-ben én szerkesztettem Torontóban, és az akkor még működő nyomdánkban a Sigma Publishing jelentette meg.
Ezt követően sikerült egy interaktív mesés-verses délutánt megszerveznünk az akkori torontói Magyar Házban, ahol a szerző célzott olvasóközönsége, óvodás- és iskoláskorú gyermekek az édesanyákkal együtt nemcsak megérthették, hanem át is élhették a versek üzenetét, a nyelvünk szép és gazdag csengését, zenéjét.
Annak a kötetnek a lényegét az élet ritmusának megéneklésében láttam. „Ritmus - írtam -, amelynek lüktetése maga a zene, amely ha hiányzik, maga az élet is odavan. Legalábbis az életnek olyan minősége, amelyben élni szeretünk… Tisztelnünk kell az élet ritmusát, mert az maga a rend."

Újból az a megtiszteltetés ért, hogy azóta a már több kötetes szerző jelzővel büszkélkedő M. Simon Katalin újabb gyűjteményéhez kért előszót tőlem. És ha az első kötetben a természet példájával bizonygatta, hogy vidám, értelmes az élet, annak minden percét gyermeki örömmel – a füvek, fák, madarak módján – kell és érdemes élnünk, most maga a természet válik követendő metaforává. A fa – aki maga a költő, már nem az ugrabugráló, nem a játékosan vihart fúvó siheder, hanem az érett lombok és gyümölcsök súlya alatt megizmosodott, a sorsot bölcs türelemmel viselő tanító, aki mindenben meglátja az értéket és azt meg akarja osztani mindenkivel és mindenekkel. Biblikus idézettel vetíti előre a könyv tartalmát, hogy senkit ne tévesszen meg majd a csendes, meditáló hangnem – használjuk a már jól kialakult tematikus fogalmat: istenes versekről van szó: *„A lélek gyümölcse pedig a szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény"* (Galata 5, 22-23).
Amint majd látjuk, a lélek csodákat képes teremni – a fagyok, a megtépázott, ágakat szaggató, kegyetlen telek dacára is. Ilyen sorok nyílnak ki ezekből a csodákból:„*Tavasz ha megjön,/ kering az élet,/ a mező pendül,/ az erdő éled,/ patakban mossa/ selymét a fűzág,/ fényét árasztja/ rád a magasság,/ lényedből elszáll/ az álmos közöny,/ újulsz, és érzed,/ hogy élni öröm"* (Élni öröm)

Az életöröm nem spontán, nem ölünkbe hulló mennyei manna – megpróbáltatások vajúdják ölünkbe, miközben hordjuk *„terhét idők bajának,”* vívódunk *„szennyes hordalékkal”* (Örök vándor), csak akkor születik meg, ha a *„dühöngő szelet melled kiállja, hátadon, ha döngeti dühét az ég, és lelked szürke hamuvá ég*” (Kitartó erő).

A versfűzért akár vehetjük profán rózsafűzérnek is – miközben végigolvassuk a gyöngyszemeket, egyre mélyebben merül el a lélek a hitben, egyre mélyebbé válik életöröme, egyre világosabban megérti azokat a „Jeleket”, amelyeket „küld a Föld az Égnek”, hogy: *”Kérünk Téged, ki terheinket hordod,/ add, hogy jobbuljn, kit köztünk elért/ e szörnyű kór, mutasd meg számukra/ megtisztulásuk útját, a gyűlölet terhétől/ lelkünket tisztíts meg!”* (A gyűlölet terhe)

Ezek a versek a bölcs számbavétel visszhangjai, amelyek fő motivációja a lélek megnyugvásához való ragaszkodás és a hité, hogy ezt a lelki békét csak Isten segítségével és kegyelmével kaphatjuk meg és adhatjuk tovább. Hadd álljon itt teljességében a gyűjtemény egyik legszebb, bukolikus hangulatú darabja, A tökéletes alkotás:

„Fákkal borítom e helyet, mondta az Úr,/ megáldom esővel, fénnyel,/ a föld, melybe magvaik hullatják,/ bölcsője lesz számos nemzedéknek.// Nőni fognak majd az ég felé,/ s az ember, ki uralni fogja bölcsen,/ temérdek kincsét bírja,/ részesedvén sok szép örömökben.// Madarak, vadak s mi szemnek gyönyör/ lakásra bőven lel e közösségben…/ Az Úr e tettét tökélyre vitte,/ megáldotta és erdőnek nevezte”

Toronto, 2019. március 8.

Dancs Rózsa

Adjatok!

Lelketek gyümölcséből adjatok ti,
akiknek bőven jutott,
ne várjátok a kinyújtott kezet!
A lélek nem kiált hangos szóval,
éhének kínját reménnyel bírja.
Ti, akiknek bőven jutott, adjatok!

A békesség gyümölcse

Ha gyümölcsfa lehetnék lelkedben,
a békesség gyümölcsét teremném,
hogy akkor is, ha szíved fáj,
lelked derüljön, hogy könnyeiden
át is lássad az ég mosolyát.

Szeretettel telítve

Hajnali friss harmaton
madár dalát hallgatom,
mintha csak hozzám szólna,
biztató, merész hangja
szeretettel telítve
hull szomjazó lelkembe.

Élni öröm

Tavasz ha megjön,
kering az élet,
a mező pendül,
az erdő éled,

patakban mossa
selymét a fűzág,
fényét árasztja
rád a magasság,

lényedből elszáll
az álmos közöny,
újulsz, és érzed,
hogy élni öröm.

Az öröm gyümölcse

Mit viszel csőrödben, kismadár? –,
kérdi, s míg válaszára vár,
az apró teremtmény vállára száll,
és csőréből a mag az ő lelkébe hull.

Az ember tudta, a madarat ki küldte,
lelkébe az öröm magját elültesse,
ott meggyökerezzen, szépen növekedjen,
virága teremjen nemes gyümölcsöt,
mellyel borús lelke éljen,
s övendezve nyíljon a teremtett világra,
szépsége legyen örömök forrása.

Hűségem könnyű teher

Mert az én hűségem
nem tart gúzsba kötve,
ő választott engem,
s lett lelkem gyümölcse.

Rendelt utamon
kitartott mellettem,
ha megpróbált sorsom,
erejét éreztem.

Súlytalan a terhe
az én hűségemnek,
hálás vagyok érte
Gondviselőmnek.

Fohász

„Tartsd meg az én
tőled kapott világosságomat...”

Ne kísérts engem
magam dicséretével,
éhezők asztalára teszek
abból, mit tőled kaptam.

Tartsd meg világosságomat,
hogy erőddel adhassak
a rászorulóknak,
és neked én örökké megköszönöm.

Az Istenséghez

Kerestelek nappal
perlekedő szívvel,
imákat morzsolva
éjszaka csendjében,

anyám lelkének
féltő óvásában,
kopjafa tövében
apámat siratva.

Míg utamat jártam
választ remélve,
Te ott voltál velem
minden lépésemben.

Csendes gyász

„...ímé, én elveszem tőled szemeidnek
gyönyörűségét hirtelen halállal,
és ne sírj, és ne jajgass, se könnyed
ne hulljon. Fohászkodjál csendesen...”
Ezékiel 24,15-27

Körülötte álltak, amikor
az apát érte a hirtelen halál.
A mentősök húsz percig élesztették,
de makacs szíve nem engedelmeskedett.
Azt mondták, ennyi volt,
s a család kiterítette halottját.

Elmúlt a bénító döbbenet,
az élet száguldott tovább.
Most mit csinálunk, anyám? –
kérdezte a legkisebbik fiú,
másnap ülték volna a lakodalmát.
Egyszerű szavakkal válaszolt az anyja:
Eltemetjük apádat, fiam.

Fájdalomból új élet

Remegett minden ízében,
amikor azon a télen a fagy
védtelen törzsébe mart,
és a váratlan vihar ereje
legszebb ágait letépte.

De az ég e szenvedést
nem küldte rá hiába.
Erejét meghagyta,
s ő fájdalmából
új tavaszra ébredt,
érezte a napfényt,
s már tudta,
sebeiből új élet fakad.

Teremtő erő

Télben csendes számoló,
tavaszban megújuló,
nyárban kiteljesedő,
őszben a szüretelő.

Te vagy a fa

Te vagy a fa, a jó gyümölcsöt termő,
fagyos télben, forró nyárban örök,
termésedből részt vesz mind,
aki nemes gyümölcsre vágyik,
s lesz maga is jó gyümölcstermő.

A tökéletes alkotás

Fákkal borítom e helyet, mondta az Úr,
megáldom esővel, fénnyel,
a föld, melybe magvaik hullatják,
bölcsője lesz számos nemzedéknek.

Nőni fognak majd az ég felé,
s az ember, ki uralni fogja bölcsen,
temérdek kincsét bírja,
részesedvén sok szép örömökben.

Madarak, vadak s mi szemnek gyönyör
lakásra bőven lel e közösségben.
Az Úr e tettét tökélyre vitte,
megáldotta és erdőnek nevezte.

Mindenek fölött

Szabadság, földi világom
választott értelme, vágyott léte
testemnek és lelkemnek, mindenek
fölött óhajt téged szellemem.

Nemes harcokat vívok érted
bensőmben zajló csaták terén,
hogy érezzem teremtő erődet,
és kínálhassam ajándékaid.

Pillanataid

Egy kép, egy hang, egy mozdulat –
három értelmes pillanat,
követik a többiek,
ne hagyd, hogy űrrel teljenek!

Töltsd beléjük álmaid,
gyöngédséged, vágyaid,
telítsd könnyel, kacajjal,
öleléssel, sóhajjal,

színezd hittel, békével,
jó szóval, szeretettel.
Így teljes pillanataid
gazdagítják napjaid.

Örök vándor

Folyó vagyok, hegyek közt zajló,
völgyhöz simuló örök vándor,
itatok szomjazót, szépségem
szemnek és léleknek gyönyör,
hordom terhét idők bajának,
vívok szennyes hordalékkal,
míg erőmet óvja forrásom,
és tisztára mossák arcom a kövek.

Az ember dicsérete

Kereszted súlyos, vállad remeg,
verejték marja sebeidet.

Hosszú az út, lélekkel bírod,
erőd a fény, sorsod nem sírod.

Mögötted sötét, zúgó tömeg
szomjazza ártatlan véredet.

Lépted nyomán fű nő csodára,
míg terhed bírod a Golgotára.

Húsvétkor

Egy kicsit mindig
feltámadunk veled,
érezni megváltásod kegyét,
hogy fennebb emelkedve
szürke önmagunknál
fejet hajtsunk nagyságod előtt,

hogy ébredjünk fel, mint a fa ,
ha elérkezett nyitni az idő,
és áldásod nyomán lelkünkben
gyökerezzen újító erő.

Kísértés

Meztelen tudatlanság,
boldog léttudat,
Éden gyümölcse érik,
jó terméshozam.

A tudás hatalom,
a kísértés erős.
Lesz-e ki ellenáll?
A vég nem ismerős.

Tilalmat szeg a vágy,
a szó semmit se ér,
hatalomra vágyva,
almáért nyúl a kéz.

Pünkösdi álom

Emlékszel, a vadrózsát együtt
ültettük hálószobánk ablaka elé.
Azóta nagyra nőtt,
és évről-évre nyílik nekünk
rózsaszínű selyemszirmokat.

Most pünkösd van, tengernyi
virágszirmot szór a szél, közülük
kettő hozzád repül a fénybe.
Az egyik visszahull fáradt tenyerembe.

A bölcsességről

„Boldog az az ember,
aki megtalálta a bölcsességet,
és az az ember, aki értelmet kap.”
/ A Példabeszédek Könyve/

A bölcsesség rejtett kincs,
arany, ezüst, drágakő fényét
nem halványíthatja, földből
nem moshatja ki a víz.

Az emberek hírét hallják,
és kérdezik az égi madarat,
a forrást, amikor a mélyből
fényre tör, a szelet, mert
a földet körbejárja, a felhőt,
mert irányítja az esőt.

Kérdezik a sziklák között utazó
folyót, a Napot, mikor változnak
az évszakok, az erdőt, a mezőt,

a komor hegyeket, eltűnt tenger
mélyén a homokköveket, ám hiába.
A bölcsességnek nem lelnek nyomára.

Mások kérdezik a kereskedőt:
Van-e bölcsesség pénzre váltható?
De a bölcsesség nem árucikk,
a bölcsesség megérdemelt isteni ajándék.
Boldog ember lesz, aki megtalálja,
és főnixmadár életet él.

Nyári nap a Hargitán

Őseink nyomdokában járunk,
hol forrás pezseg gyökér alól,
táltos fenyők éltes honában,
hol regék kelnek ős hantokon.

Ott, ahol hajnalköntösben a Nap
vigyázó lándzsák hegyére száll,
és ég magasán fehéren izzik
merészen a havasi gyopár.

Gyantaillatot lehel az est,
s a szendergő alkonyfényben
áhítattal kérünk mennyei
áldást e földi fenségre.

Félelem nélkül

Szépség, lobogtasd
lángját isteni tüzednek,
engedd harsogni tiszta
hangodat, hogy mind,
ki homályban tévelyeg
magányosan, világot nyerjen,
lelkéből tűnjön el a félem.

Példázat

Látod, a magas fenyő
apró magból bújt elő,
napról napra, évről évre
erősödött zsenge törzse,

kiállt sok fagyos napot,
forró nyárban szomjazott,
ágait ha vihar tépte,
nem szidta a szelet érte.

Ahogy gyűltek évei,
sokasodtak gondjai,
de erősödött türelme,
az időt ő nem sürgette,

mikor odaérett, sorba
tobozait elhullatta,
s elégedetten emelte
homlokát az őszi égre.

Biztató ölelés

Oxigénért kiált lelkem,
s a fák fölém hajolnak biztatón.
Kívánhatnék-e ennél többet,
ha gyengeségem lassulni kényszerít,
és vágyaim gyáván megtorpannak,
mint érezni a változó lomb ölelését,
a mély kékségben a végtelen erőt,
s a mező enyhült sóhajtásából
mélyre szívni az új tavasz ígéretét?

Őszi álom

Nyitott lélekkel álmodom,
testem avarba süppedő anyag,
fölöttem fehér bojtfelhők között
az ég kékkel pásztázott szárny alak.

Késő őszi álom ez, balladája
lassú elmúlásnak, változásaim
rapszódiába szőtt zenéje
madárszárnyú bojtos ég alatt.

Jó szívvel

A dombon tölgyfa
ölelkezik a fénnyel,
dús lombja ajándék,
hűvös árnyékát jó szívvel
méri a nyárnak, s ha úgy
hozza sorsa, makkot hullat
bőséggel az ősz asztalára.

Időtlenségben

Lábam selymes folyóban ázik,
fejem fölött a Végtelen,
két karom, mint madár
ha szárnyát leejti, súlytalan
tömegként ölembe hull.

Ernyed az akarat, gyengül a fény,
a hang elhal, mélység a magassággal
a térben most egy, az idő megszűnik,
s vele a mozgás.
Kérlek, viseld gondomat szüntelen!

Örömforrás

Élvezd, amit az ősz kínál
neked dúsan terített asztalán:
buja ízét érett gyümölcsének,
gondűző levét ég hevétől teljes
szőlőjének, lásd, mint lángolnak
színei a tetszhalott vászon falán,
hamvadó alkonyatban hallgasd
vénülő húrjain a szenvedélyt,
és meglásd, lelked örömmel telik.

Legszebb ünnepünk csodája

Jöjj el, Karácsony, fejtsd le vállunkról
a közöny karmait, erőd nélkül
idegenek közt névtelenné válunk,
félünk, létünk értelme semmibe vész.

Jöjj el, legszebb ünnepünk csodája,
szellemünket tereld példás utadon,
segíts fölemelni lehajló fejünket,
bátorítsd, kit hite elhagyott!

A szó ereje

A szó ereje áldást terem,
szenvedést oldó kegyelem,
olthatatlan vágy a jóra,
homályban fény hordozója.

Gonoszok szájában a szó
fényét veszti, hamisan szól,
rombol, árulóvá vásik,
gyilkos fegyver mind egy szálig.

Kell a szó!

Szavak peregnek
sorokba szépen,
gyöngyharmat hull így
alkonyi fényben.

Kell a szó, ha igaz,
ha ápol, ha éltet,
miként eső kell
a szomjas mezőnek.

Kell a szó, mint fáklya,
ha riaszt a homály,
a szó ha világít,
nem bánt a magány!

Térj vissza!

Ellenszegültél,
felforgattad a természet rendjét,
nem véd már az erdő, a nádas,
az éj sötétje, meztelenséged
nem rejti Éden kertje.
Érzed, magányod súlya nő,
rejtőzködsz Isten szava elől.

Térj vissza hozzám!
– szólít az erdő –, hallod,
hangja mily tisztán zengő?
Vár a tavaszból áradó erő,
a nyár, a búzát érlelő,
ősszel a szüret ünnepe,
téli napok termékeny csendje.
Indulj reménnyel, vezet az ösvény,
bízzál a rendben, ember, ne félj!

Pirkadat

Ma is a hajnal
ébresztett dallal.
Lengő karzaton
szoprán, bariton,
szólamok rendje
kórusban zengte,
kánonban trilla,
dobon szinkópa,
harsogó kürtszó
messzire hangzó
üzent a földnek ,
az embereknek:
Új reggel fénye
pirkad az égre.

Tisztító tűzben

Amikor hegedű hangját hallom,
fölöttem uralmát veszti az értelem,
az idő megszűnik, anyagi létem
semmivé lesz, míg a zene szenvedélye
csábít, feldúlja rejtett érzelmeim,
eltemetett fájdalmaim felkavarja,
csak könnyeim oltják poklom tüzét.

És mégis, ha elhallgatnak a húrok,
az üres csendben lelkem sóvárogva vár.

Szomorú ember

Az ember születésétől fogva szomorú,
hiába próbálja elrejteni.
Szomorú, mert fél a változástól,
fél, hogy elveszíti szeretteit,
fél a szerelemtől, mert fél, hogy elhagyják,
retteg a magánytól, a szabadságtól,
nem tudja, mit kezdjen vele,
fél átlépni korlátait, fél a rendtől,
fél a káosztól, fél, hogy nem lehet önmaga,
fél felnőni, fél megöregedni,
és fél a haláltól.

A ember születése pillanatában is
szomorú, mert fél, hogy új életében
nem fogják szeretni.

Tisztán, szabadon

Kósza gondolat
mint a pillanat
eltűnt, messze jár,
éjben fénysugár.

Hogyha visszajön,
versbe ötvözöm,
fénnyel szárnyaljon
tisztán, szabadon.

Éjben napvilágom

Világosság, érted
kút mélyére ások,
kútnak sötét mélyén
tudom, rád találok,
leszel újulásom,
éjben napvilágom,
lelkemnek látása,
ősvényem lámpása.

Kies mezőben járni

Az én csendem
nem ringat engem
meddő álomba,
szóló szava
dalra csábít,
s űzi vágyaim
kies mezőben járni
csillagok között.

A költő

Nem adhat a világnak mást
csak lelkének fényét
verseibe ötvözve apránként,
újra és újra.

Tékozló lélek fénycseppjeit
nyújtja felétek, akik szomjazzátok
a tiszta forrást, és éhetek hajt
a szép szóra.

Költő a magasban

/Kányádi Sándor emlékére/

A költő magányosan folyóparton áll,
földre hajló lomb hűvöse homlokára száll.

Amíg ír, a szél hang nélkül repül,
madár ül az ágon szótlan, tétlenül.

A vidéken most különös csend honol,
a költő fűre dől fényben álmodón.

Este jön, lágyan pereg az ég harmatja,
messze világlik a szentjánosbogár-lámpa.

A tücsök húrjain most dicséretet penget,
minden zsoltárok között a legszebbet,

mert a magasságba új csillag költözött,
hogy ragyogjon nekünk a többiek között.

Hajnali gondolat

Ha megtanulnánk a madarak énekét,
s mint ők köszöntenénk a pirkadó eget,
lelkünk húrjai nem feszülnének
pattanásig, míg a nap békésen halad
útján kelettől nyugatig.

Megköszönnénk az alkony csodáját,
és könnyű lenne álmunk éjszaka.

Ami nekünk kell

a tűz, lelkünkben fénnyel égő,
és nagy-nagy béke odabent Veled.

Igaz szó kell és jeles tettek,
és kegyelet a távolodó tegnapok iránt!

Kitartó erő

A gyökér a fontos, tartson szilárdan,
dühöngő szelet melled kiállja,
hátadon, ha döngeti dühét az ég,
és lelked szürke hamuvá ég,

gyökeredben kitart az erő,
minden sejtje élve lüktető,
esélye egy új életnek.
Sarjai az égig nőnek.

A haza

Azt mondod, kopott e szó,
az idő lemarta fényét,
amit jelent a múlté már, vének álma,
mi velük együtt sírba száll.

Hazudsz, hogy járj tébolyult világod
kedvében, és rettegsz, mert tudod,
eljön a nap, amikor számon kéri
tőled gyengeséged a lelkiismeret.

Kastély Erdélyben

Ódon kastély homlokán
ősi címerről vakolat pereg,
kopott falak között ajtó
nem nyílik, ablak se zárul,
fölemésztették a jó fát
méltatlan telek.

Középen asztal, körötte
nyugtalan lelkek ülnek,
s bár ezüst nem csillog,
kristály se cseng, él még
bennük a régi rend...

Ebéd után csendóra helyett
„kastélyosat" forgat a stáb,
riport kell, a híradóban
„a nép hangja" szólaljon meg!

Jelek

Jeleket küld a Föld az Égnek:
Uram, a vadak hajléktalanok,
a folyók halálnak nevelnek porontyot,
hétszer fizet, ki gyilkost üt agyon.

Szivárvány kúszik sötét felhőkre,
emlékeztető, titkos égi jel...
Urunk, emlékezz ígéretedre,
a szövetség örök, mely kötelez!

A gyűlölet terhe

Próbatételek sokaságát bírtuk ki már,
gerincünk állta ősi átkok terhét,
gyarló emberként vétkeztünk gyakran,
de nem szűntünk tisztelni Istenségedet.

Most mindennél súlyosabb a terhünk,
közöttünk gyűlölet garázdálkodik,
fröcsköli gyilkos szennyét buzogva,
míg őrjöngve számlálja áldozatait.

Kérünk Téged, ki terheinket hordod,
add, hogy jobbuljon, kit köztünk elért
e szörnyű kór, mutasd meg számukra
megtisztulásuk útját, a gyűlölet terhétől
lelkünket tisztítsd meg!